

17 — Doba vatre

Tani je ispred sebe vidjela dolinu koja se širila sve do slijedećeg brda prekrivenog zlatnim krljuštima umirućeg lišća.

Nadala se stići tamo narednog dana i potom nastaviti dalje, prema crvenoj šumi. Odluku o odmoru donese naglo te se skupi ispod prvog grma. Bila je gladna i umorna, ali prije svega gladna.

Njuškom dotakne lišće opalo od vrućine, tako suho da zapucketa od samog dodira. Korijen grma se gubio ispod povećeg kamena: pomisli kako ispod možda ima nešto vlage i ako bude imala sreće, hrane. Šape su joj bridjele od dugog hodanja, te ih ostavi podignute, upotrijebi trbušne mišiće i u tren se uvuče ispod kamena. Klizne dublje uz njega, osjeti jedan mravinjak. Nije poznavala Tani ovog brda te nije znala koliko je mravinjak važan za opstanak zajednice. Malo se povuče, zatim mu dotakne svijest i upita dozvolu za svoj obrok. U kontaktu dozna da je Tani ovog područja već odavno na putu prema crvenoj šumi. Bila je to još jedna potvrda da je krenula kasno. I da ne zna hoće li stići na vrijeme.

Pokupi malo vlage preko trbušne membrane, a odmah zatim stigne i obrok: niz jezik joj klizne nekoliko mravljih tijela kiselkastog okusa. Nisu joj mogla napuniti stomak, ali su ipak bili dragocjeni doprinos njenom opstanku.

Ostane neko vrijeme skrupčana ispod grma, čekajući da padne sunce, da vrelina malo opusti kandže, pa nastavi put.

Napredovala je oprezno. Nije mogla biti sigurna da je netko neće napasti, da će joj ova zajednica dati daljnju zaštitu, bez obzira što su joj omogućili obrok. Svakih pet okretaja planeta oko sunca, za vrijeme doba vatre, Tani su bile na putu i nisu mogle kontrolirati zajednice kao što su to inače činile. U doba vatre bjesovi su mogli zavladati kakvim

umom koji je zamagljen glađu i vrućinom mogao napasti i jednu Tani. A ona sad nije bila brza kao inače, jer je bila otežala od još nerođene mladunčadi koju je nosila u stomaku.

Povremeno je dizala njušku u zrak tražeći neželjene prisutnosti u sjenkama noći koje su se spuštale zajedno sa njom niz obronak brda.

Narednih dana Tani se šuljala spaljenim dolinama, penjala po užarenim brežuljcima, skrivajući se danju i putujući noću.

Popodne trećeg dana nasloni se trbuhom na pod, podigne sve četiri sape kako bi se odmorila i shvati kako se više neće moći dignuti. Nije mogla činiti ništa, samo gledati pred sobom: kameno korito jedne rijeke, suho kao i njene oči, kao i njen jezik. Šumrak igličastog drveća koje je uspijevalo održati lišće i u ovom dobu godine, znak da nije tako daleko od cilja, od jedne od crvenih šuma gdje su Tani odlazile kako bi donijele na svijet mladunčad. Znala je da će sad njena zajednica morati tražiti sve dok ne nađe drugu Tani slobodnu i raspoloženu da zauzme njeno mjesto.

Izvrne se na leđa i položi jednu šapu na stomak. Mladunci, bilo ih je tri, joj odgovore na dodir. Umrijeti će sa njom, ali nije više mogla učiniti ništa, samo se prepustiti neumitnom. Navečer, sklapajući oči, pomisli da će umrijeti u snu. Ali ujutro se probudi, i ugleda isti suhi potok pred sobom.

Sunce se polako dizalo bacajući oko sebe vatru i bijeleći nebo. Negdje oko podneva, na nebu iznad nje, pojavi se jedna crna točka. Pratile ju je skoro nezainteresirano, ne mičući se, dok se mrlja približavala i pretvarala u obris velike ptice. Bio je to jedan Kor, ptica koja je okupljala jata, organizirala ih i prenosila im znanje, na isti način kao što su to radile Tani na zemlji.

Zamahne krilima neposredno iznad mjesta gdje se nalazila i nakon nekoliko trenutaka bučno sleti.

Kor zagrebe kandžama po tlu, zatim se oglasi promuklim kliktajem. Tani shvati da joj želi pomoći. Ona se okrene na bok i on je oprezno obuhvati velikim kandžama pazeći da ne ozlijedi mladunčad u njenom stomaku.

Trenutak zatim već se dizao u zrak, prema narančastom suncu koje kao da je raslo kako je on dobijao na visini. Let ipak okrijepi Tanino tijelo, ili je to bila energija koja je strujala prema njoj iz Kora koji je snažnim zamasima krila brzo prevaljivao razdaljinu za koju bi njoj bio potreban cijeli dan.

Nakon nekog vremena Tani se usudi otvoriti oči: istovremeno se prestravi od visine i osjeti olakšanje. Ispod njih ugleda drveće sa žutim licem koje se upravo pretvaralo u crveno, šuma je bila krenula prema svojoj periodičnoj obnovi i dala život prvim plamenovima u deblima natopljenim smolom.

Drveća su bila okružena golom zemljom, kao crnim krugom, koji nije dozvoljavao širenje požara. Tu su ležale druge Tani: neke su već donosile mladunčad na svijet, druge su opčinjeno gledale plamenove koji su sad lizali dugim jezicima jedno deblo za drugim.

Kor položi Tani u ovaj krug, njegov promukli kliktaj se pomiješa sa zvukom vatre, zatim se opet vine u zrak.

Tani raširi oči prema plamenu, smiri otkucaje srca. Pritisne jednu šapu na trbuh i pripremi tijelo, kao što su radile i sve druge Tani oko šumarka, kako bi dopustile dolazak mladunaca na svijet.

Plodovi drveća u plamenu već su se bili počeli otvarati na vrućini: male, sočne sjemenke letjele su zrakom stvarajući oblake guste kao roj insekata. Padale su na tlo i u otvorena usta Tani koje su ih hvatale i hranile njima tek rođenu mladunčad. Dolazila je večer, zavijala sve okolo u crno, samo je šuma plamtjela osvjetljavajući krajinu.

Vatra je praskala, male Tani su se hranile sjemenkama koje su prenosile stanicama njihovih tijela znanje o elementima, dobima, magnetnim polovima i vjetrovima, o cijelom svijetu koji se nalazio oko njih.

Slijedeći dan Tani će iskopati rupe u zemlji, povući će se na neko vrijeme u san, zajedno sa mladunčadi. Na brežuljku pred njima ostat će samo pepeo i vatra koja će pod njim tinjati danima.

Biti će tako sve do doba kiša, kada će Tani krenuti ponovo na put, prema svojim zajednicama. Kada tople kapi padnu po pepelu probuditi će uspavane sjemenke koje će se vremenom pretvoriti u snažno drveće.

Vatra će opet planuti, plodovi će se opet otvoriti i postati znanje o svijetu malih Tani.